

møde personlig; hvis dette var Tilfældet, saa stillede Sagen sig en heel Deel anderledes, men Forholdet er det, at han kan møde ved Fuldmægtig; kun har man indrettet det saaledes, at han ikke møder ved Sagføreren, altsaa ikke ved den, der vilde være den bedste Fuldmægtig; han falder da sædvanlig i Hænderne paa en daarlige Fuldmægtig, og jeg troer det er bedre at give ham Leilighed til at faae en god Fuldmægtig, end at han skulde være udelukket fra dem, som aabenbart, efter deres hele Stilling, efter deres Livsstilling maae være de bedste Fuldmægtige. Desuden er der allerede Tilfælde, hvor Sagførerne kunne møde, og man har slet ikke hørt, at den Omstændighed i slike Tilfælde i nogen sær Grad i Politiesager gjøre Politieproceduren unyttig for vedkommende Dommer. Som et nyt Beviis paa, at Afgang til Møde ved Sagfører ikke kan medføre nogen særdeles Vanskelighed, vil jeg minde om, at der gives andre Forhold, som netop ved Lovgivningen ere ordnede saaledes, at en Sagfører kan møde, men at vedkommende Part ogsaa kan føre sin Sag selv uden Sagføreren's Mellemkomst. Dommerens Stilling er noget forskjellig, eftersom Sagføreren giver Møde for en Part eller Parten møder selv, men Forholdet er ordnet saaledes, at det kan gaae, jeg sigter naturligviis til den Rettergangsorden, som bruges i de mindre Gjalbsfager efter Forordningen af 6te August 1824. Det er altsaa ikke noget aldeles Nyt, der her er foreslaaet, det er, troer jeg, en praktisk Forbedring, og de Betænkelsesbøger, som ere gjorte gjældende herimod, ere ikke synderligt væsentlige; navnlig maa jeg tilstaae, at de, som især bleve gjorte gjældende, fra den ærede Justitsministers Side, ikke forekom mig at være meget stærke. Jeg turde maaffee tilføie, at det for den, der ønskede, at denne Sag blev ført til virkelig Ende, er noget vanskeligt at bidrage dertil efter den ikke lidet forskjellige Maade, hvorpaa det har forekommet mig, at den ærede Justitsminister udtalte sig deels ved den tidligere Behandling her, deels ved Sagens Behandling paa et andet Sted, og deels nu atter ved Sagens Behandling her (Hør! Ja!) Naar man i en Sag, som denne snart siger, at en ny Bestemmelse er uheldig, men dog kort efter erklærer,

ikke at have noget saa synderlig imod at Lovpen dog antages med et saadant Tillæg, naar man alligevel paa et andet Sted siger, at hiint Tillæg er meget uheldig, men man saa vender tilbage her og siger, den Tilføielse, som Landstinget har givet i en anden Retning, heller ikke er heldig, men at man forresten dog alligevel gjerne kunde tage den, saa forekommer det mig, at der kommer nogen Usikkerhed i Sagens hele Behandling, og det forekommer mig, at det efter en saadan Udtalelse bliver vanskelige at enes om Andet end om det, som vi dog ikke skulde ville, nemlig Lovens fuldstændige Forkastelse.

Justitsministeren: Jeg maa tilstaae, at jeg ikke ganske har forstaaet den sidste ærede Taler, naar han mener, at jeg skulde have udtalt mig paa forskjellige Maader om denne Sag. Jeg har udtalt mig paa Sagens forskjellige Stadier om, at jeg ansaae de Tillæg, som ere gjorte, for uheldige, saavel Tillægget om Ophævelsen af summa appellabilis, som det Tillæg, der her er sleet, om at Procuratorerne skulde tillades at møde i Politieretterne. Det har jeg holdt fast ved altid, men jeg har sagt, at hellere, end at Loven af den Grund skulde falde, saaledes at vi kom tilbage til den provisoriske Ford. af 27de Mai 1848, som har givet Anledning til det foreliggende Lovforslag, og endda kom til at staae i Tvivl om denne Forordning var gjældende, og maaffee gaae tilbage til de Bestemmelser, hvorefter Overtieretterne bestode, og jeg maa gjøre de Herrer opmærksom paa, at dette er et tvivlsomt Spørgsmaal (Nei!). Jeg anseer det for et tvivlsomt Spørgsmaal, og det vil Domstolene i sin Tid komme til at afgjøre; — hellere end at komme tilbage til denne uvisse Forsatning, antager jeg, at man bør tage mod en saadan Bestemmelse som den, der er foreslaaet, og saa foretrækker jeg den mindre uhenstigtsmæssige Bestemmelse, fremfor den mere uhenstigtsmæssige Bestemmelse, og jeg anseer den Bestemmelse, som indeholdes i den nu foreliggende § 1, for mindre uhenstigtsmæssig end den, der sidst er foreslaaet af det ærede Thing her om Optagelse af summa appellabilis. Dette er min Anskuelse, og den har jeg hele Tiden fulgt, og seer ikke nogen Inconsequens heri.